YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

23 päivänä syyskuuta 2003 *

Asiassa T-308/01,

Henkel KGaA, kotipaikka Düsseldorf (Saksa), edustajanaan asianajaja C. Osterrieth, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään O. Waelbroeck,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastapuolena ja muuna asianosaisena sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) valituslautakunnassa

LHS (UK) Ltd, kotipaikka Cheadle Hulme (Yhdistynyt kuningaskunta)

joka koskee sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) kolmannen valituslautakunnan 12.9.2001 tekemästä päätöksestä (asia R-738/2000-3), joka koskee Henkel KGaA:n ja LHS (UK) Ltd:n välistä väitemenettelyä, nostettua kannetta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood sekä tuomarit J. Pirrung ja A. W. H. Meij,

kirjaaja: hallintovirkamies D. Christensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.1.2003 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) 43, 59, 61, 62, 74 ja 76 artikla kuuluvat seuraavasti:

"43 artikla

Väitteen tutkiminen

— —

2. Väitteen tehneen aikaisemman yhteisön tavaramerkin haltijan on hakijan pyynnöstä toimitettava todisteet siitä, että yhteisön tavaramerkin julkaisemista edeltäneiden viiden vuoden aikana, aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty yhteisössä niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin väite perustuu — — . Jos näitä todisteita ei esitetä, väite hylätään. — —

3. Edellä 2 kohtaa sovelletaan — — aikaisempiin kansallisiin tavaramerkkeihin siten, että käyttö jäsenvaltiossa, jossa aikaisempi kansallinen tavaramerkki on suojattu, vastaa käyttöä [yhteisössä].

— —

59 artikla

Määräaika ja muoto

— — Valituksen perusteet sisältävä kirjelmä on jätettävä neljän kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta.

61 artikla

Valituksen tutkiminen

1. Jos valitus on sallittu, valituslautakunta tutkii, voidaanko se hyväksyä.

— —

62 artikla

Valitusta koskeva päätös

1. Tutkittuaan valituksen hyväksyttävyyden valituslautakunta tekee valitusta koskevan päätöksen. Lautakunta voi joko käyttää kiistetyn päätöksen tehneen osaston toimivaltaa tai palauttaa asian tälle osastolle edelleen päätettäväksi.

— —

74 artikla

Asiasisällön tutkiminen viran puolesta

1. Menettelyssä virasto tutkii asiasisällön viran puolesta; rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin.

2. Virasto voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja, joihin osapuolet eivät ole vedonneet tai todisteisiin, joita ei ole esitetty määräajassa.

76 artikla

Todisteet

1. Virastossa toteutettavien menettelyjen yhteydessä voidaan todisteet hankkia etenkin seuraavasti:

— —

f) valaehtoiset tai juhlalliset kirjalliset vakuutukset taikka sen valtion lainsäädännön, jossa ne on tehty, mukaan vaikutukseltaan vastaavat kirjalliset vakuutukset.

— — "

2 Yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 22 ja 48 sääntö kuuluvat seuraavasti:

"*22 sääntö*

Käytön todistaminen

1) Jos väitteentekijän on asetuksen (EY) N:o 40/94 43 artiklan 2 tai 3 kohdan mukaisesti todistettava tavaramerkin käyttö — — , virasto pyytää väitteentekijää toimittamaan vaaditut todisteet viraston asettaman määräajan kuluessa. Jos väitteentekijä ei toimita todisteita määräajan kuluessa, virasto hylkää väitteen.

2) Käytön todistamiseksi tarvittavista tiedoista ja todisteista on ilmettävä väitteen perustana olevan tavaramerkin käytön paikka, aika, laajuus ja laji niiden tuotteiden osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin se perustuu sekä todisteet näiden tietojen tueksi 3 kohdan mukaisesti.

3. Todistusaineisto on periaatteessa rajoitettava väitettä tukeviin asiakirjoihin ja todistuskappaleisiin, kuten pakkauksiin, etiketteihin, hinnastoihin, luetteloihin, laskuihin, valokuviin ja lehtimainoksiin sekä asetuksen (EY) N:o 40/94 76 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettuihin kirjallisiin vakuutuksiin.

— —

48 sääntö

Valituskirjoituksen sisältö

1) Valituskirjoituksessa on oltava

— —

c) päätös, johon muutosta haetaan, ja vaaditun muutoksen tai kumoamisen laajuus.

— — "

Oikeudenkäyntiä edeltäneet tosiseikat

3 Sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (jäljempänä virasto) valituslautakunnan käsiteltäväksi saatetun asian toinen osapuoli, jonka nimi kyseisenä aikana oli Laporte ESD Ltd, teki 1.4.1996 tavaramerkkihakemuksen virastolle.

4 Merkki, jonka rekisteröintiä haettiin, oli sanamerkki KLEENCARE.

5 Tavaramerkin rekisteröintiä haettiin toisaalta tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten 15.6.1957 tehdyn Nizzan sopimuksen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, luokkiin 1 ja 3 kuuluville tuotteille, joihin liittyy seuraava kuvaus:

— luokkaan 1 kuuluvat "kemikaalit sekä kemialliset valmisteet ja tuotteet; pesuaineet, desinfiointiaineet ja rasvanpoistoaineet teollisuustarkoituksiin ja valmistusprosesseihin"

— luokkaan 3 kuuluvat "puhdistus-, tahranpoisto-, hionta-, kiillotus- ja pesuaineet; puhdistusaineet; rasvanpoistoaineet; ruosteenpoistoaineet; saippuat ja ihonhoitovalmisteet".

6 Toisaalta tavaramerkin rekisteröintiä haettiin Nizzan luokituksen luokkiin 1 ja 5 kuuluville tietyille muille tuotteille sekä sen luokkaan 42 kuuluville tietyille palveluille.

7 Tavaramerkin rekisteröintihakemus julkaistiin 26.10.1998 yhteisön tavaramerkkilehdessä.

8 Kantaja teki 26.1.1999 asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 1 kohdan nojalla väitteen edellä 5 kohdassa tarkoitetuista tuoteluokista. Väite perustuu Saksassa 11.1.1965 rekisteröidyn tavaramerkin olemassaoloon. Tämä tavaramerkki (jäljempänä aikaisempi tavaramerkki), joka muodostuu sanamerkistä CARCLIN, on rekisteröity tietyille Nizzan luokituksen luokkiin 1 ja 2 kuuluville tuotteille. Väitteen tueksi kantaja vetosi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaiseen hylkäysperusteeseen.

9 Valituslautakunnan käsiteltäväksi jätetyn asian vastapuoli vaati 24.5.1999, että kantaja toimittaa asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisen todisteen siitä, että aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on yhteisön tavaramerkin julkaisemista edeltäneiden viiden vuoden aikana tosiasiallisesti käytetty jäsenvaltiossa, jossa tämä tavaramerkki on suojattu. Viraston väiteosasto (jäljempänä väiteosasto) kehotti 27.7.1999 antamallaan tiedonannolla kantajaa esittämään tämän todisteen kahden kuukauden määräajassa.

10 Kirjeen, joka oli päivätty 9.9.1999 ja joka saapui virastoon 10.9.1999, liitteessä kantaja esitti sille ensinnäkin teollisuusjohtajansa Blachan antaman vakuutuksen, jonka otsikkona oli "Eidesstattliche Versicherung" (valaehtoinen vakuutus). Tämä ilmoitti, että kantaja on jo vuosia käyttänyt aikaisempaa tavaramerkkiä "autojen puhdistukseen", että tämän tavaramerkin avulla toteutettujen myyntien liikevaihto on vuosina 1993—1995 kulloinkin 1 200 000, 1 400 000 ja 1 500 000 Saksan markkaa (DEM) ja että hän on tietoinen siitä, että väärä valaehtoinen vakuutus on rangaistava teko. Toiseksi kantaja esitti kolme etikettiä, joissa on aikaisempi tavaramerkki stilisoiduilla lihavoiduilla kirjaimilla kirjoitettuna. Kolmanneksi se toimitti viisi saksan kielellä laadittua käyttöohjetta, jotka koskevat autojen eri puhdistusaineita ja joissa on aikaisempi tavaramerkki mustilla kirjaimilla kirjoitettuna sekä päivämäärät, jotka ajoittuvat 24.10.1995 ja 25.9.1998 väliselle ajalle.

11 Väiteosasto hylkäsi 4.7.2000 tekemällään päätöksellä väitteen sillä perusteella, että kantajan esittämät todisteet olivat riittämättömiä sen toteen näyttämiseksi, että aikaisempaa tavaramerkkiä oli tosiasiallisesti käytetty. Väiteosasto katsoi pääasiallisesti, että osapuolen työntekijän antamilla vakuutuksilla on pienempi todistusarvo kuin kolmansien antamilla vakuutuksilla. Näin ollen väiteosasto katsoo, että koska kantaja ei myöskään ollut esittänyt laskuja, pelkkä Blachan antama vakuutus ei riittänyt todisteeksi aikaisemman tavaramerkin käytön merkityksestä.

12 Kantaja teki asetuksen N:o 40/94 59 artiklan nojalla 7.7.2000 valituksen virastolle. Kantaja toimitti 30.10.2000 kirjelmän, joka sisälsi valituksen perusteet. Tämä kirjelmä kuuluu seuraavasti: " — — As the opposition division has rejected our opposition — — due to an insufficient proof of the extent of use our trade mark 'CARCLIN' we hereby submit invoices — — with one of our CARCLIN customers for the relevant period. We are confident that these documents prove the extent of use and that the proof of use is sufficient to indicate the genuine use of the earlier mark. — — We therefore request to overturn the opposition division's decision. — — " (" — — Koska väiteosasto

on hylännyt väitteemme — — sillä perusteella, että CARCLIN-tavaramerkkimme käytön laajuutta koskevat todisteet olivat riittämättömiä, esitämme laskut — — jotka on osoitettu yhdelle CARCLIN-asiakkaistamme kyseessä olevana aikana. Olemme varmoja siitä, että nämä asiakirjat osoittavat käytön laajuuden ja että tämä todiste on riittävä aikaisemman tavaramerkin tosiasiallisen käytön todistamiseksi — — Näin ollen vaadimme väiteosaston päätöksen kumoamista. — — " Kyseessä olevat laskut oli liitetty edellä tarkoitettuun kirjelmään.

13 Viraston kolmas valituslautakunta (jäljempänä valituslautakunta) hylkäsi valituksen 12.9.2001 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös), joka annettiin kantajalle tiedoksi 15.10.2001. Valituslautakunta katsoi pääasiallisesti, että kantaja ei ollut kiistänyt väiteosaston näkemystä siitä, että kantajan sille esittämät todisteet olivat riittämättömiä sen toteen näyttämiseksi, että aikaisempaa tavaramerkkiä oli tosiasiallisesti käytetty (riidanalaisen päätöksen 12 kohta). Valituksen perusteet sisältävässä kirjelmässä kantajan esittämien uusien todisteiden osalta valituslautakunta katsoi, että osapuolten välisissä menettelyissä osapuolten on esitettävä kaikki väitteet ja todisteet, kun viraston ensimmäisenä asteena asiaa käsittelevä yksikkö niitä tähän kehottaa. Näin ollen valituslautakunta katsoi nyt esillä olevassa asiassa, että näitä uusia todisteita ei voida ottaa huomioon, koska ne olisi voitu esittää väiteosastolle (riidanalaisen päätöksen 13—15 kohta).

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

14 Kantaja nosti nyt esillä olevan kanteen englanniksi laaditulla kannekirjelmällä, joka on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 10.12.2001. Valituslautakunnan käsiteltävänä olleeseen menettelyyn osallistunut toinen osapuoli ei ole vastustanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vahvistamassa määräajassa sitä, että oikeudenkäyntikielenä on englanti. Virasto toimitti vastineensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 3.4.2002.

15 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa viraston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Virasto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Aineelliset seikat

17 Kantaja esittää kanteensa tueksi viisi perustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee sitä, että valituslautakunta on jättänyt noudattamatta velvollisuuttaan tutkia perusteellisesti väiteosaston päätöstä. Toinen peruste koskee sitä, että väiteosasto on rikkonut asetuksen N:o 40/94 76 artiklan 1 kohdan f alakohtaa ja asetuksen N:o 2868/95 22 säännön 3 kohtaa. Toissijaisesti esitetyt kolmas ja neljäs kanneperuste koskevat sitä, että väiteosasto on loukannut tehokkaan oikeussuojan periaatetta ja jäsenvaltiossa yleisesti tunnustettuja prosessuaalisia

periaatteita. Viides kanneperuste, joka on myös esitetty toissijaisesti, koskee asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan rikkomista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että ensiksi on tarkasteltava ensimmäistä kanneperustetta, joka koskee sitä, että valituslautakunta on jättänyt noudattamatta velvollisuuttaan tutkia perusteellisesti väiteosaston päätöstä.

Asianosaisten lausumat

18 Kantaja syyttää valituslautakuntaa siitä, että se on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on katsonut, ettei sillä ole velvollisuutta tutkia perusteellisesti väiteosaston päätöstä ja erityisesti sen päätöstä hylätä Blachan antama vakuutus. Kantajan mukaan asetuksen N:o 40/94 57 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa säädetyn muutoksenhakumenettelyn tavoitteena on taata viraston päätösten laillisuus valvonnalla, joka perustuu osapuolten esittämien tosiseikkojen täydelliseen arviointiin. Tältä osin kantaja muistuttaa, että asetuksen N:o 40/94 62 artiklan 1 kohdan toisen virkkeen nojalla valituslautakunta voi joko käyttää kiistetyn päätöksen tehneen osaston toimivaltaa tai palauttaa asian tälle osastolle edelleen päätettäväksi.

19 Lisäksi kantaja korostaa, ettei valituslautakunta yleisestikään voi rajoittaa toimivaltaansa eikä velvollisuuttaan tutkia väiteosaston päätöstä huolellisesti. Tässä yhteydessä se viittaa asetuksen N:o 2868/95 48 sääntöön, jonka mukaan valituskirjoituksessa on vain mainittava vaaditun muutoksen tai kumoamisen laajuus.

20 Nyt esillä olevassa asiassa kantaja väittää, että sen virastolle tekemän valituksen tarkoituksena oli väiteosaston päätöksen kumoaminen rajoittamatta millään

tavalla valituslautakunnan toimivaltaa sen valvonnan laajuuden osalta. Tältä osin kantaja väittää, että se esitti vain varotoimenpiteenä uusia todisteita valitusvaiheessa siltä varalta, että valituslautakunta yhtyisi väiteosaston arvioon sille esitetyistä todisteista. Näin ollen kantajan mielestä valituslautakunnalla oli velvollisuus tutkia väiteosaston päätös perusteellisesti.

21 Viraston mukaan kantaja väittää virastolle tehdyn valituksen perustelut sisältävässä kirjoituksessa ainoastaan, että sen esittämien uusien todisteiden perusteella pitäisi vahvistaa se seikka, että aikaisempaa tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty. Lisäksi virasto katsoo, että kyseinen kirjoitus ei sisällä mitään sellaista seikkaa, jonka perusteella valituslautakunta voisi päätellä, että kantajan tarkoituksena oli riitauttaa väiteosaston Blachan antamasta vakuutuksesta tekemä arviointi.

22 Lisäksi virasto väittää, ettei myöskään asetuksen N:o 40/94 62 artiklan 1 kohdan toisesta virkkeestä johdu, että valituslautakunnalla olisi velvollisuus tutkia väiteosaston päätöksen laillisuus Blachan antaman vakuutuksen arvioinnin osalta. Viraston mukaan tätä säännöstä ei voida tulkita niin, että siinä velvoitettaisiin valituslautakunta käyttämään riidanalaisen päätöksen tehneen osaston toimivaltaa niiden seikkojen osalta, joita ei ole esitetty valituskirjoituksessa.

23 Virasto lisää, että päinvastainen tulkinta olisi myös ristiriidassa asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 1 kohdassa vahvistetun periaatteen kanssa, jonka mukaan menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, todisteisiin ja väitteisiin, joihin osapuolet ovat vedonneet.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

24 Kuten asetuksen N:o 40/94 61 artiklan 1 kohdasta ilmenee, jos valitus on sallittu, valituslautakunta tutkii, voidaanko se hyväksyä. Lisäksi saman asetuksen 62 artiklan 1 kohdan nojalla valituslautakunta voi joko käyttää kiistetyn päätöksen tehneen osaston toimivaltaa tai palauttaa asian tälle osastolle edelleen päätettäväksi. Tässä viimeksi mainitussa säännöksessä on paitsi viittaus valituslautakunnan päätöksen mahdolliseen sisältöön, myös viittaus sen tutkinnan laajuuteen, joka sen on suoritettava valituksen kohteena olevan päätöksen osalta.

25 Tältä osin oikeuskäytännöstä ilmenee, että tutkijan ja valituslautakunnan välillä vallitsee toiminnallinen jatkuvuus (asia T-163/98, Procter & Gamble v. SMHV (BABY-DRY), tuomio 8.7.1999, Kok. 1999, s. II-2383, 38—44 kohta ja asia T-63/01, Procter & Gamble v. SMHV (saippuan muoto), tuomio 12.12.2002, Kok. 2002, II-5255, 21 kohta). Tätä oikeuskäytäntöä voidaan soveltaa myös muiden viraston sellaisten yksikköjen välisiin suhteisiin, jotka ratkaisevat asioita ensimmäisenä asteena, kuten väite- ja mitättömyysosastot sekä valituslautakunnat.

26 Näin ollen viraston valituslautakuntien toimivalta merkitsee ensimmäisenä yksikkönä asian ratkaisseiden viraston yksiköiden päätösten uudelleen tutkimista. Tämän uudelleen tutkimisen puitteissa valituksen ratkaiseminen riippuu siitä, voidaanko hetkellä, jona valitus ratkaistaan, tehdä laillisesti uusi päätös, joka on sisällöllisesti sama kuin valituksen kohteena ollut päätös. Näin ollen valituslautakunnat voivat hyväksyä valituksen sellaisten uusien tosiseikkojen perusteella, joihin valituksen tehnyt osapuoli on vedonnut tai jopa sen esittämien uusien todisteiden perusteella, sanotun kuitenkaan rajoittamatta asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan soveltamista.

27 Nyt esillä olevassa asiassa asianosaiset riitelevät siitä, onko kantaja valituslautakunnassa nimenomaisesti kyseenalaistanut väiteosaston suorittaman arvioinnin kantajan sille esittämistä todisteista, ja erityisesti Blachan vakuutuksen arvioinnin. Tältä osin riidanalaisen päätöksen 12 kohdasta ilmenee, että valituslautakunta on katsonut kantajan valituskirjoituksen perusteella, ettei se ole näin tehnyt.

28 Vaikka oletettaisiinkin, että kantaja ei ole nimenomaisesti kyseenalaistanut väiteosaston arviointia kantajan sille esittämistä todisteista ja erityisesti Blachan antaman vakuutuksen arviointia, kuten virasto väittää, tämä seikka ei kuitenkaan ole sellainen, että valituslautakunta voisi sen vuoksi vapautua velvollisuudestaan arvioida itse nämä todisteet.

29 Edellä 25 ja 26 kohdassa esitettyjen perustelujen valossa on katsottava, että toisin kuin virasto väittää, sen tutkinnan laajuus, jonka virasto on velvollinen suorittamaan valituksen kohteena olevan päätöksen osalta, ei lähtökohtaisesti määräydy valituksen tehneen osapuolen esittämien perusteiden nojalla. Vaikka valituksen tehnyt osapuoli ei näin ollen olisikaan esittänyt erityistä perustetta, valituslautakunnalla on kuitenkin velvollisuus tutkia kaikkien asiaan kuuluvien oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen valossa sitä, voidaanko hetkellä, jona valitus ratkaistaan, tehdä laillisesti uusi päätös, joka on sisällöllisesti sama kuin valituksen kohteena ollut päätös.

30 Tältä osin on todettava ensinnäkin, että asetuksen N:o 2868/95 48 säännön c alakohdan nojalla valituskirjoituksessa on ainoastaan mainittava valituksen kohteena oleva päätös ja vaaditun muutoksen tai kumoamisen laajuus; tämä säännös liittyy valituksen tutkittavaksi ottamiseen, kuten saman asetuksen 49 artiklan 1 kohdasta ilmenee. Sitä vastoin tässä säännöksessä ei vaadita, että

valituskirjeessä on mainittava erityiset perusteet. Näin ollen valituksen tehneen osapuolen on määritettävä vain kohde, muttei sen tutkinnan laajuutta, joka valituslautakunnan on suoritettava.

31 Toiseksi edellä 29 kohdassa mainittu tulkinta ei voi vaikuttaa asetuksen N:o 40/94 59 artiklan kolmannen virkkeen tehokkaaseen oikeusvaikutukseen; tämän säännöksen nojalla valituksen perusteet sisältävä kirjelmä on jätettävä neljän kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta. Valituksen tekevä osapuoli voi esittää tässä kirjelmässä seikkoja, joista ilmenee, että valituksen kohteena oleva päätös on kumottava tai sitä on muutettava siitä syystä, että hetkellä, jona valitus ratkaistaan, sisällöltään samanlaista uutta päätöstä ei voitaisi enää laillisesti tehdä. Tältä osin osapuoli voi lisäksi vedota uusiin tosiseikkoihin tai esittää uusia todisteita asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 1 kohdan soveltamisalalla, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän säännöksen 2 kohdan soveltamista. Näin ollen asetuksen N:o 40/94 59 artiklan kolmannessa virkkeessä säädetty kirjelmä helpottaa valitusmenettelyn sujuvuutta ilman, että olisi välttämätöntä katsoa, että valituksen tehneen osapuolen esittämillä perusteilla määritettäisiin tai rajattaisiin valituslautakunnan velvollisuuksiin kuuluvan tutkinnan laajuutta.

32 Kolmanneksi ja toisin kuin virasto väittää, valituslautakunnan velvollisuus tarkastella valituksen kohteena olevaa päätöstä silloinkin, kun osapuoli ei ole esittänyt erityistä perustetta, ei ole ristiriidassa asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 1 kohdassa olevan säännön kanssa; sen mukaan asiasisältöä tutkittaessa viran puolesta viraston yksiköiden, mukaan lukien valituslautakunnat, suorittama tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin. Ottaen huomioon tämän säännöksen eri kieliversiot, on katsottava, että siinä rajoitetaan viraston suorittamaa tutkimusta kaksinkertaisesti. Siinä tarkoitetaan toisaalta viraston päätösten tosiasiallista perustaa, toisin sanoen niitä tosiseikkoja ja todisteita, joihin tällaiset päätökset voidaan pätevästi perustaa (ks. vastaavasti asia T-232/00, Chef Revival USA v. SMHV — Mas-

sagué Marin (Chef), tuomio 13.6.2002, Kok. 2002, s. II-2749, 45 kohta), ja toisaalta näiden päätösten oikeudellista perustaa eli niitä säännöksiä, joita asian ratkaisevan elimen on sovellettava. Kun valituslautakunta näin ollen ratkaisee päätöksestä tehdyn valituksen lopettamalla väitemenettelyn, se voi perustaa päätöksensä vain asianomaisen osapuolen esittämiin kieltäytymistä koskeviin perusteisiin sekä sen esittämiin niihin liittyviin tosiseikkoihin ja todisteisiin. Tällainen valituslautakunnan suorittaman tutkimuksen oikeudellisen ja tosiasiallisen perustan rajoittaminen on yhteensoveltuvaa sen periaatteen kanssa, jonka mukaan valituslautakunnan valituksen kohteena olevan päätöksen tutkimisvelvollisuuden laajuus ei riipu siitä, että valituksen tehnyt osapuoli esittää erityisen perusteen kyseenalaistamalla asian ensimmäisenä asteena ratkaisseen yksikön suorittaman säännöksen tulkinnan tai soveltamisen taikka sen suorittaman todisteen arvioinnin. Toiminnallisen jatkuvuuden periaatteesta ilmenee, että asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 1 kohdan soveltamisalalla valituslautakunnalla on velvollisuus perustaa päätöksensä kaikkiin asianomaisen osapuolen joko asian ensimmäisenä asteena ratkaisseelle yksikölle taikka valitusmenettelyssä esittämiin tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin, tämän kuitenkaan rajoittamatta kyseisen säännöksen 2 kohdan soveltamista.

33 Neljänneksi edellä 29 kohdassa esitettyä tulkintaa tukee se seikka, että asetuksen N:o 40/94 88 artiklan 1 kohdan nojalla kenelläkään ei ole pakko olla edustajaa, eikä sitä suuremmalla syyllä asianajajaa, virastossa vireillä olevissa menettelyissä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta saman säännöksen 2 kohdan soveltamista; kyseinen kohta koskee luonnollisia henkilöitä ja oikeushenkilöitä, joilla ei ole kotipaikkaa eikä todellista ja toiminnassa olevaa teollista tai kaupallista liikettä yhteisössä.

34 Lopuksi on todettava, että edellä 29 kohdassa esitettyä tulkintaa ei horjuta se seikka, että yhteisön tuomioistuinten suorien kanteiden yhteydessä suorittaman tarkastelun laajuus määräytyy kanteessa esitettyjen perusteiden mukaan, sanotun kuitenkaan rajoittamatta yleiseen järjestykseen liittyviä perusteita. Valituslauta-

kunnissa suoritettavat menettelyt eivät toisaalta ole luonteeltaan tuomioistuinkäsittelyjä vaan hallinnollisia menettelyjä (edellä mainittu asia, joka koskee saippuan muotoa, tuomion 21—23 kohta). Toisaalta ja toisin kuin yhteisöjen tuomioistuimissa, valituslautakuntiin toimitettavissa valituskirjelmissä ei tarvitse mainita erityisiä perusteita, kuten edellä 30 kohdassa todetaan.

35 Tästä johtuu, että valituslautakunta on jättänyt noudattamatta asetuksen N:o 40/94 61 artiklan 1 kohdan ja 62 artiklan 1 kohdan mukaisia velvollisuuksiaan, koska se ei itse ole tutkinut todisteita, jotka kantaja oli esittänyt väiteosastolle, eikä erityisesti Blachan antamaa vakuutusta. Näin ollen ensimmäinen kanneperuste on hyväksyttävä.

36 Näin ollen riidanalainen päätös on kumottava ilman, että olisi tarpeen tutkia muita kantajan esittämiä perusteita.

Oikeudenkäyntikulut

37 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska vastaaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava kantajan vaatimusten mukaisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) kolmannen valituslautakunnan 12.9.2001 tekemä päätös (asia R-738/2000-3) kumotaan.**

2) **Sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Forwood Pirrung Meij

Julistettiin Luxemburgissa 23 päivänä syyskuuta 2003.

H. Jung

kirjaaja

N. J. Forwood

jaoston puheenjohtaja